

Ár 2017, föstudaginn 17. mars, er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Haukur Guðmundsson, formaður, Geir Arnar Marelsson, Hrannar Már Gunnarsson, Unnur Erla Jónsdóttir og Fura Sóley Hjálmarsdóttir.

Fyrir er tekið **mál nr. 4/2017**:

M sóknaraðili
gegn
F fjármálafyrirtæki

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefnd sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 13. janúar 2017 með kvörtun sóknaraðila, dags. sama dag. Með tölvupósti nefndarinnar 13. janúar 2017, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi dags. 2. febrúar 2017. Var bréfið sent sóknaraðila, með tölvupósti nefndarinnar samdægurs og henni gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir sóknaraðila bárust með bréfi, dags. 8. febrúar 2017.

Málið var tekið fyrir á fundi nefndarinnar 17. mars 2017.

II.

Málsatvik.

Þann 3. desember 2003 gaf A út verðtryggt skuldabréf nr. X (upphaflega Y) til forvera varnaraðila, FF, að fjárhæð 6.100.000 kr. Lánið var til 15 ára og skyldi endurgreiðast með jöfnum 180 mánaðarlegum greiðslum auk 8,5% fastra vaxta og verðbóta. Sóknaraðili tókst á hendur sjálfskuldarábyrgð vegna lánsins, ásamt fjórum öðrum aðilum sem ekki eru aðilar máls þessa.

Skuldabréfið var gefið út í gildistíð samkomulags um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga frá árinu 2001, hér eftir „samkomulagið“. Sóknaraðili undirritaði skuldabréfið sem ábyrgðarmaður.

Sama dag og skuldabréfið var gefið út var útbúið skjal með yfirskriftinni „Til ábyrgðarmanna fjárskuldbindinga Y“. Í því kemur fram að meira en helmingi lánsfjár yrði varið til greiðslu á skuldum greiðanda eða annarra hjá FF. Allir ábyrgðarmenn merktu við þann valkost á þessu blaði að þeir óskuðu þess að greiðslugeta greiðanda yrði metin, en auk þess kom fram í skjalinu að greiðslumat færi ávallt fram ef lánsfjáráæð væri hærri en 1.000.000. kr. Þá er í skjalinu áréttað að greiðslumat taki einvörðungu til könnunar á fjármálum greiðanda hjá FF og uppflettingar í opinberri vanskilaskrá. Aðrar upplýsingar um fjárhagslega stöðu greiðanda hafi FF ekki undir höndum. Sóknaraðili ritaði undir skjalið ásamt öðrum ábyrgðarmönnum lánsins.

Þann 16. desember 2003 var gefið út skjalið Niðurstaða greiðslumats. Á því kemur fram lánsfjárhæðin 6.100.000 og að „Niðurstaða greiðslumats bendir til þess að lántakandi geti efnt skuldbindingar sínar miðað við núverandi fjárhagsstöðu.“

Í málinu liggur fyrir tölvuútskrift þar sem teknar eru saman upplýsingar um fjárhagsstöðu skuldarans. Ágreiningslaust virðist að umrætt skjal var lagt til grundvallar ofangreindri ályktun. Umrædd útskrift ber með sér að hafa verið unnin 20. febrúar 2002. Mánaðarlegar tekjur eru þar tilgreindar 280.000 kr. Greiðslubyrði lána er tilgreind 91.000 fyrir lánveitingu en 131.000 eftir lánveitingu. Þegar liðirnir „Framfærslukostnaður“ og „Annar fastur kostnaður“, samtals að fjárhæð 132.873 er því niðurstaðan sú að skuldarinn hafi 26.127 kr. í afgang eftir að hafa greitt af lánnum og mætt umræddum kostnaðarliðum.

Skilmálabreyting var gerð á skuldabréfinu 6. júlí 2005 þannig að á næstu 12 mánuðum skyldi adeins greiða vexti, en lánið síðan endurgreitt á 161 gjalddaga eftir það.

III.

Umkvörtunarefni.

Sóknaraðili krefst þess að „ógild verði sjálfskuldarábyrgð [sóknaraðila] á láni samkvæmt skuldabréfi, útgefnu af A, til FF sem nú er í eigu F.“

Sóknaraðili vísar til þess að hann hafi farið fram á að framkvæmt yrði greiðslumat á aðalskuldara og hafi það verið kynnt af varnaraðila að greiðslumat hefði verið framkvæmt sem gæfi til kynna að aðalskuldari gæti efnt skuldbindingu sína. Síðar hafi hins vegar komið í ljós að hið jákvæða greiðslumat hafi verið tæplega tveggja ára gamalt og hafði ekki verið framkvæmt vegna umþrætts skuldabréfaláns. Hagir aðalskuldara hafi breyst verulega frá þeim tíma sem matið hafði verið gert og þar til sóknaraðili hafi gengist í ábyrgð á hinu umþrætta skuldabréfaláni og hafi aðalskuldari þá þegar verið í vanskilum við lánveitanda. Þá hafi tekjur hans og sambýliskonu lækkað umtalsvert á þessum tíma og þau hafi eignast barn. Þrátt fyrir þessa annmarka hafi kröfueigandi, nú varnaraðili, ekki fallist á að um ógilda ábyrgð sé að ræða.

Telur sóknaraðili að ógilda beri ábyrgðina þar sem ekki hafi verið farið að þeim reglum sem hafi gilt um sjálfskuldarábyrgðir skv. samkomulaginu. Þá telur sóknaraðili að vinnubrögð forvera varnaraðila við að afla ábyrgðarinnar hafi verið með öllu óforsvaranleg og brotið gegn góðum viðskiptaháttum sem forveri varnaraðila hafði skuldbundið sig til að fylgja með aðild sinni að samkomulaginu.

Sóknaraðili telur að greiðslumat sem hafi verið gert hafi engan veginn gefið rétta mynd af fjárhag aðalskuldara og eiginkonu hans á þeim tíma sem skuldabréfið hafi verið gefið út og sóknaraðili hafi gengist í ábyrgðina. Þegar greiðslumatið hafi verið framkvæmt hafi aðalskuldari og eiginkona hans verið barnlaus en höfðu þann 13. ágúst 2005 eignast son og jafnframt hafi eiginkona aðalskuldara verið ólétt af öðru barni þeirra og hafi framfærslukostnaður þeirra því verið hærri á þeim tíma sem lánveitingin hafi átt sér stað, en við höfðu bæst útgjöld vegna m.a. framfærslu barns og dagmóður. Þá höfðu heildartekjur þeirra jafnframt lækkað, en samanlagðar tekjur þeirra árið 2003 hafi verið 4.731.935 kr., en hafi verið árið 2002 skv. greiðslumati kr. 5.729.832. Því telur sóknaraðili að ljóst sé að ef greiðslumat hefði verið framkvæmt á þeim tíma sem umþrætt skuldabréfalán hafi verið veitt hefði niðurstaða þess mats verið sú að aðalskuldari gæti ekki efnt skuldbindingu sína enda hafi aðalskuldari þá þegar verið kominn í verulega erfiðleika og hafi það í reynd verið ástæða lántökunnar, þ.e. að greiða upp kröfur lánveitanda á hendur aðalskuldara og eiginkonu hans sem hafi þá þegar verið komnar í vanskil. En jafnframt hafi aðalskuldari og eiginkona hans verið í erfiðleikum með að greiða af öðrum skuldum sínum og hafi til að mynda naumlega náð að forða fasteign sinni frá nauðungarsölu en beiðni Í um nauðungarsölu hafi verið tekin fyrir hjá sýslumanninum í Hafnarfirði þann 14. mars 2003 en þeim hafi tekist að fá hana afturkallaða með innágreiðslu og samningi í maí 2003.

Skuldsetning aðalskuldara og eiginkonu hans hafi því ljóslega verið langt umfram greiðslugetu þegar umþrætt skuldabréfalán hafi verið veitt enda hafi þau alla tíð átt í vanræðum með að standa skil á láninu og hafi þurft því aðstoð ábyrgðarmanna við að standa skil á afborgunum auk þess sem reynt hafi verið að mæta erfiðleikum aðalskuldara í tvígang með skilmálabreytingum þar sem lengt hafi verið í láninu þann 6. júlí 2005 og þann 13. nóvember 2008.

Sóknaraðili telur að forveri varnaraðila hafi verulega brotið gegn skyldum sínum samkvæmt samkomulaginu. Ábyrgðarmenn hafi farið fram á að gert yrði greiðslumat á aðalskuldara og vísar sóknaraðili til þess að lánveitandi hafi haldið því ranglega fram að slíkt mat hefði verið framkvæmt og hafi kynnt ábyrgðarmönnum að niðurstaða matsins benti til að aðalskuldari gæti efnt skuldbindingu sína. Á grundvelli þessara röngu upplýsinga hafi lánveitanda tekist að afla sér sjálfskuldarábyrgða fjögurra nýrra ábyrgðaraðila (fimmti aðilinn hafi verið eiginkona aðalskuldara), þar á meðal sóknaraðila, á skyldum aðalskuldara sem þá hafi verið ótryggðar, í vanskilum og í þeim fylgt veruleg tapsáhætta. Telur sóknaraðili að forvera varnaraðila hafi verið skylt skv. 3. gr. samkomulagsins að framkvæma greiðslumat sem hafi tekið mið af stöðu aðalskuldara þegar skuldabréfalánið hafi verið veitt. Þá telur sóknaraðili jafnframt að skyldan hafi ekki eingöngu hvílt á forvera varnaraðila vegna aðildar að samkomulaginu heldur hafi forveri varnaraðila með yfirlýsingum sínum á fylgiskjölum skuldabréfsins sérstaklega samið um að greiðslumat skyldi fara fram og því hafi verið jafnframt um hluta af samningi aðila að ræða. Telur sóknaraðili að vinnubrögð og upplýsingagjöf forvera varnaraðila hafi engan veginn verið með þeim hætti sem ætlast megi til af fjármálafyrirtæki og ekki í samræmi við eðlilega og heilbrigða viðskiptahætti og venjur á fjármálamarkaði líkt og forveri varnaraðila hafi borið að fylgja. Skv. 1. mgr. 19. gr. laga nr. 161/2002 um fjármálafyrirtæki og 4. gr. og 6. gr. þágildandi laga nr. 33/2003 um verðbréfavíðskipti, sé það skýlaus skylda fjármálafyrirtækja skv. tilvitnuðum lagaákvæðum að vandað sé til gerðar greiðslumats og það framkvæmt með forsvaranlegum hætti. Vísar sóknaraðili þessu til stuðnings í dóm Hæstaréttar í máli nr. 127/2013.

Telur sóknaraðili að í ljósi þess að aðalskuldari hafi þegar verið kominn í vanskil við forvera varnaraðila þegar lánið var veitt, fjárhæðar lánsins hefði lánveitanda borið að sýna sérstaka aðgæslu og gæta að upplýsingaskyldu sinni. Telur sóknaraðili að rétt framkvæmt greiðslumat hefði leitt til þess að forvera varnaraðila hefði borið skv. lokamálslið 3. mgr. 4. gr. samkomulagsins að kynna ábyrgðarmönnum að niðurstaðan benti til þess að aðalskuldari gæti ekki efnt skuldbindingu sína og borið að afla skriflegar yfirlýsingar um að ábyrgðarmenn hafi óskað eftir því að lánið yrði veitt engu að síður.

Sóknaraðili telur að öllum atvikum virtum að forveri varnaraðila hafi sýnt af sér stórfellt gáleysi eða ásetning við að afla sér trygginga fyrir ótryggðum kröfum og sé því ábyrgð ógild með vísan til 33. gr. laga nr. 7/1936 um umboð, samninga og ógilda löggerninga (smnl.) Ljóst sé að forvera varnaraðila hafi verið kunnugt um slæma stöðu skuldara þegar ábyrgðarmenn gengust í ábyrgðina og því sé óheiðarlegt að bera samninginn fyrir sig.

Þá vísar sóknaraðili jafnframt til meginreglna um rangar og brostnar forsendur.

Þá telur sóknaraðili að öllu framangreindu virtu að ábyrgðin sé ógildanleg með vísan til 36. gr. smnl. enda sé að virtum öllum atvikum við samningsgerðina ósanngjarnt og andstætt góðri viðskiptavenju að bera ábyrgðina fyrir sig. Telur sóknaraðili að sérstaklega verði að líta til stöðu aðila skv. 2. mgr. 36. gr. laganna,

Í viðbótarathugasemdum sóknaraðila hafnar hann athugasemdum varnaraðila um tómlæti. Sóknaraðili hafi fyrst verið krafinn um greiðslu með greiðsluáskorun þann

13. janúar 2015. Ábyrgðarmenn hafi krafist ógildingar á kröfunni með bréfi lögmanns þann 15. maí 2015. Samkvæmt skýrum fordæmum Hæstaréttar hafi verið miðað við þann tíma sem ábyrgðarmaður hafi verið krafinn um greiðslu á grundvelli ábyrgðarinnar en ekki við það tímamark þegar gengist hafi verið í ábyrgðina þegar til skoðunar hafi komið hvort ábyrgðarmaður hafi sýnt af sér tómlæti, sjá t.d. dóm Hæstaréttar í máli nr. 762/2016. Sóknaraðili telur að um sé að ræða skýrt fordæmi og ljóst að atvik í dómnum eigi að fullu við um ábyrgð sóknaraðila. Tilvísaður héraðsdómur í athugasemdum varnaraðila nr. E-151/2016 snúi að ólíku tilviki en í því máli hafi sérstaklega verið til þess tekið að „engar nýjar upplýsingar hafi komið fram eftir undirritun veðskuldabréfanna sem réttlæti þann mikla drátt sem hafi orðið á því að sóknaraðili bæri fyrir sig formreglur samkomulagsins.“ Því sé ólíku saman að jafna þar sem sóknaraðili hafði í þessu málið verið kynnt að gert hafi verið greiðslumat sem benti til þess að skuldari gæti staðið undir greiðslum af lánveitingunni en það hafi eingöngu verið við eftirgrennslan og mikla eftirfylgni sem tekist hafi verið að fá afhent gögn sem hafi sýnt fram á að varnaraðili hafði í reynd aldrei látið framkvæma greiðslumatið og hafi sóknaraðila verið fyrst kunnugt um það síðla ár 2015.

Það sé rétt sem fram komi í andmælum varnaraðila að skattframtal 2003 hafi ekki verið til reiðu þegar lánið hafi verið veitt enda hafi árið 2003 ekki verið liðið. Framtalið hafi verið lagt fram til þess að sýna stöðu lántaka á þeim tíma sem lánið hafi verið veitt enda hafi lánveitingin átt sér stað í upphafi árs. Þau gögn sem hefði verið hægt að afla á þeim tíma séu hefðbundin gögn sem notuð séu við gerð greiðslumats, s.s. launaseðlar og staðgreiðsluskrá RSK en ef þeirra gagna hefði verið aflað hefði slík gagnaöflun leitt í ljós sömu staðreynd og síðar tilkomið skattframtal, þ.e. verulegra lækkun tekna.

Í svari varnaraðila segir jafnframt: „greiðslumat byggir í öllum meginatriðum á stöðu lántaka við lánveitingu, umrætt samkomulag gerir ekki ráð fyrir að reynt sé að átta sig á framtíðaráhorfum hvað tekjur lántaka varðar“. Sóknaraðili byggir á því að ekki sé hægt annað en að fallast á þessi sjónarmið varnaraðila en staðreyndin sé sú og á því byggist kvörtunin að greiðslumatið hafi einmitt ekki byggt á stöðu lántaka við lánveitingu.

Þótt ekki sé um ákveðna aldursreglu greiðslumats sé að ræða í samkomulaginu verði að líta til markmiða samkomulagsins en í 1. gr. þess komi fram sú stefna að lánveitingar miðist við greiðslugetu lántaka og að í því felist meginreglur sem ætlað sé að vernda ábyrgðarmenn. Í 3. gr. komi fram helstu atriði sem þarf að kanna og leggja til grundvallar í greiðslumati, en þar sé m.a. um að ræða föst útgjöld, neyslu, greiðslubyrði annarra skuldbindinga og tekjur. Ljóslega sé hér um að ræða margvísleg atriði sem geti tekið umtalsverðum breytingum hjá einstaklingum og líkur sé til þess að þær breytingar séu meiri eftir því sem lengri tími líður. Eðli málsins samkvæmt séu greiðslumöt því óáreiðanlegri eftir því hversu gömul þau séu. Svo sem ráða megi af dómum Hæstaréttar sé gerð rík krafa til fjármálafyrirtækja um að framkvæma greiðslumöt með forsvaranlegum hætti. Í þessu samhengi vísast til dómar Hæstaréttar í máli nr. 127/2013.

Það geti tæpast talist trúverðug og vönduð vinnubrögð að notast við tveggja ára gamalt greiðslumat og slíkt sé ekki í samræmi við venjur og góða viðskiptahætti. Í reynd virðast fjármálafyrirtæki almennt miða við að greiðslumöt séu ekki eldri en 6 mánaða gömul en þó séu dæmi um að miðað sé við 1 ár.

Að öllu ofangreindu virtu telur sóknaraðili sýnt fram á að varnaraðili hafi ekki sinnt skyldum sínum skv. samkomulaginu og því sé um ógilda ábyrgðarskuldbindingu að ræða og að meint tómlæti geti ekki staðið í vegi fyrir þeirri niðurstöðu.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess aðallega að öllum kröfum sóknaraðila verði hafnað.

Varnaraðili fellst ekki á að málsástæður sóknaraðila leiði til ógildingar á ábyrgðarskuldbindingu sóknaraðila. Engan áskilnað sé að finna í samkomulaginu um að greiðslumat skuli framkvæmt vegna tiltekinnar lántöku eða hversu nálægt lántökunni í tíma það skuli framkvæmt. Ekkert sé fram komið í málinu sem staðfestir að hagir skuldara hafi breyst verulega frá því að greiðslumatið hafi verið framkvæmt og þar til sóknaraðili hafi gengist í sjálfskuldarábyrgð. Sóknaraðili hafi lagt fram skattframtal frá árinu 2003 þar sem fram komi að tekjur skuldara hafi lækkað frá því sem fram hafi komið í greiðslumatinu sem framkvæmt hafi verið. Skattframtal fyrir árið 2003 hafi þó ekki verið tiltækt í desember árið 2003 þar sem almennur framtalsfrestur sé alla jafna við lok 1. ársfjórðungs næsta árs á eftir skattári. Ekki verði unnt að fallast á það að að miða hefði átt við upplýsingar úr skattframtali ársins 2003 þar sem ómögulegt hafi verið fyrir starfsmenn bankans að nálgast það við lánveitinguna. Greiðslumatið hafi verið unnið eftir gögnum sem hafi borist frá sóknaraðila og samkvæmt samkomulaginu hvíli engin skylda á lánveitanda að staðreyna þau gögn sem honum berist. Greiðslumatið hafi byggt í öllum meginatriðum á stöðu lántaka við lánveitingu. Umrætt samkomulag um notkun sjálfskuldarábyrgða hafi þá ekki gert ráð fyrir að reynt sé að átta sig á framtíðaráhorfum hvað tekjur lántaka varðar. Varnaraðili geti því ekki borið ábyrgð á því að hagir sóknaraðila hafi breyst stuttu eftir lántökuna.

Sóknaraðili hafi borið fyrir sig 33. og 36. gr. samningalaga Meta þurfi því sérstaklega hvort skilyrðum 36. gr. laganna um hvort að ósanngjarnt eða andstætt góðri viðskiptavenju, eða hvort skilyrðum 33. gr. laganna um hvort óheiðarlegt, sé að bera sjálfskuldarábyrgðina fyrir sig. Af dómaframkvæmt megi sjá að það ræðst af heildstæðu mati á atvikum hvers máls fyrir sig hvort beita eigi ógildingarreglu 36. gr. samningalaga. Sönnunarbyrði fyrir því að skuldbinding sóknaraðila sé fallin úr gildi eða ógild hvílir á sóknaraðila og hafi hann ekki sýnt fram á að það, þ.e. að umræddum ákvæðum verði beitt til ógildingar.

Varnaraðili bendir jafnframt á að skuldabréfið hafi verið gefið út í desember 2003 og hafi því sóknaraðili sýnt af sér verulegt tómlæti en rúm 13 ár séu frá því að skuldabréfið hafi verið gefið út. Sóknaraðili hafi einnig undirritað skilmálabreytingu skuldabréfsins þann 6.7.2005. Þessu til stuðnings beri einnig að vísa í dóm héraðsdóms Reykjavíkur nr. E-151/2016.

Þar sem rúm 13 ár séu frá því lánveitingin hafi átt sér stað þá telur varnaraðili að sóknaraðila hafi verið í lófa lagið að koma að athugasemdum fyrr.

Ekkert hafi komið fram í málinu sem sýni að varnaraðili hafi ekki sýnt af sér góða viðskiptahætti eða vandað vinnubrögð sín í samræmi við meginreglur og lög nr. 161/2002 og kröfu sinni til stuðnings vísar varnaraðili til meginreglu samningaréttar um að samninga skuli halda.

Í ljósi alls framangreinds verði ekki fallist á að forsendur séu til að ógilda ábyrgð sóknaraðila eða víkja henni til hliðar með vísan til samningalaga. Beri því að hafna öllum kröfum sóknaraðila og byggir varnaraðili kröfu sína á því að reglum samkomulags um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga hafi verið fylgt í hvívetna við lánveitingar til sóknaraðila.

Að lokum ítrekar varnaraðili framkomnar málsástæður og krefst þess að kröfum sóknaraðila verði hafnað.

V.

Niðurstaða.

Ágreiningur aðila lýtur að framkvæmd forvera varnaraðila við greiðslumat vegna útgáfu veðskuldabréfs nr. X (upphaflega Y) sem sóknaraðili tókst á hendur sjálfskuldarábyrgð á og ógildingu sjálfskuldarábyrgðar sóknaraðila á umræddu veðskuldabréfi og ógildingarkröfu sóknaraðila vegna þeirrar framkvæmdar.

Við lánveitinguna var lánveitandinn bundinn af samkomulagi um notkun ábyrgða frá 1. nóvember 2001. Samkvæmt 3. gr. þess bar fjármálafyrirtæki að meta greiðslugetu greiðanda þegar skuldaábyrgð eða veð var sett til tryggingar fjárhagslegri skuldbindingu. Þessi skuldbinding lánveitandans var svo áréttuð með þeim yfirlýsingum sem gefnar voru út við lánveitinguna og að ofan eru raktar. Það er rétt sem varnaraðili bendir á að í samkomulaginu er ekki að finna neinar reglur um það atriði hve gömlum greiðslumötum unnt er að byggja á. Þegar atvik þessa máls eru virt í heild sinni og skuldbindingar lánveitandans að þessu leyti bornar saman við þá framkvæmd hans að byggja við lánveitinguna á yfirlitinu frá 20. febrúar 2002, er þó útilokað að fallast á að greiðslumat hafi verið framkvæmt á skuldaranum í samræmi við þessar skuldbindingar. Í þessu eldra fjárhagsyfirliti er ekkert tillit tekið til hinnar nýju lánveitingar að fjárhæð 6.100.000. Það kemur fram í gögnum málsins að því láni hafi að mestu átt að ráðstafa til uppgreiðslu eldri skuldbindinga, en augljóslega verður ekkert ráðið af þessu yfirliti um hvaða áhrif þessar nýju skuldbindingar um greiðslu afborgana að fjárhæð u.þ.b. 60.000 kr. á mánuði hefðu á fjárhagsstöðuna. Hlaut þó markmið greiðslumats öðru fremur að snúa að því hvort lántakinn réði við að bæta við sig afborgunum lánsins. Þar við bætist að það liggur fyrir að bæði fjölskylduaðstæður og tekjur höfðu breyst töluvert á þeim tveimur árum sem liðu frá gerð greiðslumatsins að lántökunni svo sem vænta mátti. Verður ekki komist hjá þeirri ályktun að við lánveitinguna hafi lánveitandinn enga raunhæfa tilraun gert til að meta getu greiðandans til að greiða af láninu og alveg litið fram hjá þeirri skuldbindingu sinni gagnvart ábyrgðarmönnum að kanna fjármál greiðanda og kynna þeim niðurstöðuna. Verður að telja ósanngjarnnt gagnvart sóknaraðila að varnaraðili beri fyrir sig skuldbindingu sem aflað var með þessum hætti.

Ekki verður talið að sú skilmálabreyting sem gerð var á skuldabréfinu árið 2005 hafi gefið sóknaraðila slíkt tilefni til að kanna gildi ábyrgðar sinnar, að mótbárur hennar þar um séu niður fallnar fyrir tómlæti. Verður að hafna þeirri málsástæðu að ábyrgðin haldi gildi sínu þrátt fyrir ofangreinda annmarka vegna þess að sóknaraðili hafi ekki haldið máli sínu fram með réttum hætti.

Að öllu ofangreindu athuguðu verður ábyrgð sóknaraðila ógilt.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Ábyrgð sóknaraðila, M, á skuldabréfi varnaraðila, F, nr. X, dags. 3. desember 2003, upphaflega að fjárhæð 6.100.000 kr., er ógilt.

Reykjavík, 17. mars 2017.

Haukur Guðmundsson

Geir Arnar Marelsson
Unnur Erla Jónsdóttir

Hrannar Már Gunnarsson
Fura Sóley Hjálmarsdóttir